

LÓRINCZ P. GABRIELLA

HAZAFELÉ

Még másfél órát kellett várnom a vonat indulásáig. Stoppolok, hátha fölvesz valaki, hamarabb hazaérek – gondoltam magamban, miközben a főút felé sétáltam. Erről a helyről látom az érkező vonatot, ha addig nem vesznek fel, futva elérem az állomáson. Édes mennyire meg lesz lepve, hogy hamarabb érkezem, biztos megint rántott levest főz – ő csak pergelt levesnek hívja, ott-hon én is. De én nem maradhattam otthon, nekem városi, gyári munkát kellett vállalnom. Hiába is magyaráznám neki, hogy milyen rossz egész nap állni, szerinte csak a kapálás nehéz. El sem tudja képzelni, hogy mennyire kell a gyárban figyelni, hogy minden rendben menjen, hogy alig van szünet, hogy itt még a nők is dohányoznak, és nem mehetünk vécézni akkor, amikor akarunk – ez az egész számára teljességgel hihetetlen. Egész életét kezében a kapanyéllal töltötte, otthonka nélkül szinte sosem lehetett látni, legfőljebb ünnepnapokon a templomban. A városban csak akkor járt, ha papírügyeket intézett, és otthonról nem tudta elrendezni. Szülni sem ment a városi kórházba, mind az öten ott születünk, a nagyszobában, bába mellett. El is mondja mindig, hogy nem volt olyan kényes, mint mi, még gyermekágyat sem feküdt hat hétig, két hét után indult dolgozni, mi meg csak nyavalygunk, gyógyszereket szedünk. Neki a székfű volt az egyetlen gyógyszere, ma is az, ha kamillának neveztem, azt mondta, urizálok. És azt sem felejtí soha elmondani, hogy csak a bajnak szült minket, és hogy ha ő tudta volna... Egyszer megkérdeztem, hogy akkor miért szült, ha ennyire bánja, azt felelte, hogy mert az a rendje, de én pulyajány vagyok, nem érthetem, pedig már tizenkilenc éves is elmúltam. Ha felvesznek véglegesen a gyárba, esténként majd ledőlök a rekamiéra, és megnézem az új sorozatot, amit Piri nővérem szokott. Édes biztos a kertben gömnyedez, mert máshoz úgyszincs kedve, de Piri, amióta hazaköltözött a kölkével az urától, csak döglik. Nem csinál semmit az égvilágon, még egy vödör vizet sem visz édesnek, és anyámnak szólítja, pedig egyikünk sem hívja így, azt hiszi, hogy így különb nálunk. Bezzeg én, ha késsel-villával akarok enni, az ég összes szentjét rám zúdítja, ha olvasni szeretnék, akkor lusta dög vagyok. Nekem csak a munka jutott – amikor hallom, hogy a legkisebbet mindenki szereti és kíméletes vele, hát felfordul a gyomrom.

Fekete puccos autó állt meg előttem, ötven körüli férfi vezette.

– Na, jössz?

– Ha elvisz.

– Mit gondolsz, miért álltam meg?

– Jó.

Beszálltam az autóba, bekötöttem a biztonsági övet. Belülről is épp olyan szép volt, mint kívülről, olyan jó illat volt benne, amilyen az új, boltban vásárolt holmiké szokott lenni. Zene szólt az autómagnóból, régebbi számok. Csendesen ültem, egészen addig, amíg a férfi meg nem kérdezte, hogy hol tegyen majd ki.

– A következő falu elején jó lesz, onnét elsétálok, még így is gyorsabb, mintha megvártam volna a vonatot.

– Velem is jöhetnél – dörmögte a kopaszodó, bajuszos férfi.

– Köszönöm, nem szeretnék sehová menni, csak a következő faluig, édes már biztosan kifőzte a vacsorát.

– Megvacsoráztatlak, ha éhes vagy – vigyorgott.

– Nem – válaszoltam határozottan, amikor lefékezett, hirtelen elkapta a fejemet, majd a nyelvét a számba tuszkolta. Püfölni kezdtem, karmoltam, de erősebb volt, rám feküdt, lehajtotta az ülést, alig tudtam mozdulni, próbáltam kikapcsolni a biztonsági övet, de nem sikerült. Felpofozott, éreztem, ahogyan végigcsordul a vér a számtól a nyakamig. Kiabáltam, sírtam, de nem érdekelt, csak azt mondogatta, hogy mindjárt jó lesz nekem is. Fél kézzel tartott, a másikkal rángatta a nadrágomat, fölhúzta a pulóveremet, hallottam, ahogy reccsen a melltartóm. Nem tudom, meddig tarthatott, de amikor abbahagyta, lekevert még egy pofont, kikapcsolta az övet, ajtót nyitott, és kigurított az autóból. Egy fa törzsének dőlve ájultam el. Sötét volt, amikor felébredtem, éreztem, hogy az arcom a pofonoktól megdagadt, hogy a nyakamra száradt a vér – és éreztem a férfi szagát. Rózsaszín pulóver, farmernadrág és sportcipő volt rajtam, a farmert Miska bátyám hozta külföldről, véres lett, lehet, ki sem tudom mosni majd. Elindultam haza, mázsásnak éreztem a lábaimat, vonszoltam magam a kertek alatt, nem is néztem, hogy hová lépek, csak otthon akartam lenni, hogy édes megöleljen és megnyugtasson. Nem így lett. Amint beléptem a verandára, édes egy pofonnal és éktelen káromkodással fogadott, amikor meglátta a véres nadrágomat, cafatnak, mások rongyának nevezett, hiába mondtam, hogy nem tehetek róla, azt mondta, hogy minden városi kurva így kezd, s hogy szedjem a batyumat és takarodjak a házából. Aznap este a fáskamrá-

ban aludtam. Reggel az udvaron megmosakodtam. Édes meglátott, csak köpött egyet, nem szólt hozzám. Piri nem is köszönt. Bedagadt szemeim-mel alig láttam összepakolni a kevés ruhámat, de megtettem, és busszal a városba indultam. Meg sem fordult a fejemben, hogy feljelentést tegyek vagy orvoshoz menjek, akkor csak aludni akartam – vagy meghalni, mind-egy is volt. Felkerestem egy régi munkatársamat, ő adott szállást három napra. Aztán kibéreltem egy szobát, azóta ott lakom. Gáztűzhelyen főzök, nem kell fát hasogatni, radiátor melegíti a szobámat. Szőnyeg van a padlón, nem kell szőttes pokrócot sikálnom. Mondhatni urasan élek. Néha arra gondolok, hogy jól tett velem az a férfi, talán soha nem szakadtam volna el édestől, ha ő maga nem üldöz el.

*

Öt éve nem voltam otthon, öt éve nem láttam édest, sem a testvéreimet. Még mindig a gyárban dolgozom, igaz, már előléptettek, és teljesen megváltozott az életem. Huszonöt éves vagyok, nemrég emlőrákot diagnosztizáltak nálam. Arra gondoltam, hogy talán haza kellene látogatnom, elköszönhetnék édestől, biztosan megbánta, amiket mondott. Elhatároztam, hogy elmegyek hozzá. Piri fia biztosan megnőtt már, és a testvéreimet is illene meglátogatni, hiszen én vagyok a fiatalabb. Munka után az állomásra siettem. A pénztáros mondta, hogy a vonat csak másfél óra múlva indul. Nem vettem jegyet. Néztem egy ideig a főutat, majd elindultam a szállásomra.

